

stitsminister Nellemann, at Sagens Forhistorie var lang og indviklet, men der var særlig 3 Hovedspørgsmaal, som vare dragne frem derunder, nemlig Spørgsmaalene om Medicinalvæsenets øverste Ledelse, om Embedslægerens Organisation og Medicinalvæsenet. Denne Sag blev den 27. Oktober henvist til et Udvalg. Og den 16. November stode vi ved 1ste Behandling af et Forslag om et Lønningstillæg til Fysici og Distriktslæger. Under denne 1ste Behandling rejste der sig det Spørgsmaal, om det ikke vilde være ønskeligt at ophæve Distriktslægeinstitutionen og gaa over til Kommunalæger. Der var ogsaa andre Spørgsmaal fremme i den Forbindelse, kørt og godt, man saa paa Forslaget som noget, der burde overvejes sammen med Spørgsmaalet om det overordnede Sundhedsraad, der var henvist til Udvalget af 27. Oktober 1892, og det var nu under Debatten om, til hvilket Udvalg Forslaget om Fysici skulde henvises, at Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds udtalte sig som anført i Betænkningen. Men naar det ærede Medlem for Ringsted hævder, at der er fuldgod Sammenhæng mellem dette Forhold og det her foreliggende, forstaar jeg ham ikke. Stillingen var jo den, at der var nedsat et Udvalg om et overordnet Sundhedsraad, om en Sag, der i Virkeligheden ogsaa angik det, der senere kom frem i særskilt Lovforslags Form, men man ønskede det afgjort som Lønningssag, og ønskede det henvist til det særlige Udvalg desangaaende, nemlig Lønningssudvalget. Det ærede Medlem for Ringkøbing mente derimod, at det vilde være rigtigt at henvise det til det Udvalg, der beskæftigede sig med Hovedmaterien, som Lønningssudvalget delvis berørte. Hvis vi i dette Øjeblik i Folketinget sad med et Udvalg, der behandlede Hærorrdningen (*Zahle*: Vi have Forsvarskommissionen) — vi have ikke noget Udvalg her i Rigsdagen, der behandler den Sag — men hvis vi sad her med et Udvalg, der behandlede Forsvarssagen — et Udvalg, der var nedsat, lad os sige, den 27. Oktober, og vi saa 2—3 Uger efter fik et Spørgsmaal frem som det foreliggende, vilde det have været ganske naturligt og lige til, om man sagde: Lad det samme Udvalg, der behandler Hovedforslaget, ogsaa behandle dette Forslag, de 2 Spørgsmaal ere fremkomne i samme Ting og i samme Samling. Men saaledes ligger Forholdet ikke for her.

Naar det ærede Medlem har saa stærk en Trang til at fremdrage gamle Udtalelser, gamle Standpunkter, ser jeg ikke,

hvorfor han ikke søger den Trang tilfredstillet ved at fremdrage Udtalelser og Standpunkter angaaende den foreliggende Sag. Jeg har tidligere mindet det ærede Medlem og det høje Ting derom, og jeg skal blot gentage det her, at vi have en Udtalelse af Dr. Edvard Brandes fra 1888 vedrørende den foreliggende Sag. Den har den Fordel fremfor Udtalelsen om Medicinalvæsenet, der ikke kommer denne Sag ved, at den er 4 Aar ældre, hvis det er Alderen, der i denne Forbindelse har Værdi. Og vil det ærede Medlem søge Udtalelser fra længere fremme i Tiden, kan det ærede Medlem henholde sig til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), hvis Standpunkt vi drøftede ved 1ste Behandling, hvor vi sloge fast, at naar vi toge alle Vitser og Omsvøb og særlige Forklaringer fra, var det ærede Medlem i 1902—03 levende interesseret for Gennemførelsen af denne Sag, som den foreligger her og navnlig for Premierløjtnanternes Vedkommende. (*Alfred Christensen*: Det er urigtigt). Som den foreligger her, forelaa den ogsaa den Gang. Det er godtgjort af det ærede Medlems egne Udtalelser, som de findes i Tidenden, naar vi tage Brandere og mindre rigtige Forklaringer fra.

Og hvis det ærede Medlem vil endnu længere frem mod den nærværende Tid og vil søge, hvad der kan have Autoritet for ham, saa kan han jo f. Eks. søge til „Politiken“, Hovedorganet for det radikale Parti, det ærede Medlems specielle Organ. Den 7. Januar i Fjor, midt under Ministerkrisen, saa vi, at Marineministeren, nej, det var Krigsministeren, — for Resten kunde det ogsaa have været Marineministeren — blev angreben derfor, at han ikke havde gennemført netop den Sag, vi her beskæftige os med. Eller vilde det ærede Medlem søge andetsteds hen, kunde han have søgt hen til forhenværende Marineminister Jöhnke, hvis Interesse for denne Sag fremdeles er lige saa usvækket, som den var det midt i December i Fjor, da han sammen med Krigsminister Madsen fik udvirket, at de maatte arbejde for disse Forslags Gennemførelse, og havde Tilslutning dertil fra den forhenværende Konselspræsident Deuntzer og Finansminister Hage, kort sagt det samlede Ministerium. Naar vi skulle til at tale om den politiske Stilling overfor dette Forslag, maa det have mere Værdi og Interesse at søge til disse Kilder end til en Udtalelse, fremsat i 1892 under Spørgsmaalet om, hvilket Udvalg et Forslag om